

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

ג'כ"ט 79

פרשת פי תצא תש"פ

"כי תצא למלחמה על איביך,

ונתנו ה' אלקיך בידך, ושביית שביו" (דברים כא, י)

א. ח"א קז - "כי תצא למלחמה על איביך, ונתנו ה' אלקיך בידך, ושביית שביו" (דברים כא, י). פירושו: **"כי תצא למלחמה על איביך"** - שהוא ה'צדקה' ו'נתנו ה' אלקיך בידך' - כלומר: ה'צדקה' יתן, כמו 'מסר', **"את ה' אלקיך בידך"**, על דרך: **"צדיק מושל ביראת אלוקים"** (שמואל-ב כג, ג).

נותנת התורה עצה על זה: **"ושביית שביו"** - כלומר: עם מה שהוא רוצה להתגבר עליך, הינו ב'גדלות' - בזה תתגבר עליו - הינו שתאמר לו: **"איך אני מושל בשיש לי גאווה, ואין הקדוש-ברוך-הוא שורה עמי?"** - ודי למבין.

ב. ח"א רפ - מי שצריך לדון לפני דינים בדין תורה - זה לו ענש ונקמה שהתורה נוקמת בו. כי באמת כל המשא-ומתן הוא תורה, כי למשל הדין **"המחליף פרה בחמור"** (בבא-מציעא פ"ח מ"ד), הוא תורה. ומכל-שכן בשעושין הדבר בעצמו, הוא בודאי תורה (בשם הבעל-שם טוב ז"ל).

ועלין בשעושין משא-ומתן - צריך שיקשר מהשבתו רק בהתורה והדינים המלבשים שם.

ומי שעוקר המשא-ומתן מן התורה, ונופל אל המשא-ומתן בעצמו, ואינו מקשר מהשבתו אל התורה המלבש שם - אזי ענשו: שאחר-כך הוא צריך לדון בדין תורה, ואזי צריך לחזר ולהביא, כל הדברים, וכל המחשבות, וכל העסקים, שהיה לו בשעת המשא-

ומתן מתחלתו ועד סופו - צריך להביא הכל אל התורה.

דהינו: שצריך לחזר ולספר הכל לפני הדינים, והם פוסקים על זה דין-תורה. - ואזי מראים לו: שכל המשא-ומתן הוא תורה, ושאין הדבר כמו שהוא סבר מתחלה שאין בהמשא-ומתן תורה, כי הלא ראה בעיניו: שכל דברי המשא-ומתן כלם הם תורה, כי עכשו נעשה מהכל דין-תורה.

כי בודאי הוא צריך להביא כל הדברים, אפלו כל המחשבות, לפני הדינים - כי אם חסר איזה דבור או מחשבה, יתקלקל הדין-תורה. - והכל לפי הפנים, כי יש אחד שאין ענשו רק שצריך לדון, אבל זוכה בדין, רק שמראין לו שפנים. - אבל יש אחד שעקר יותר המשא-ומתן מן התורה, אזי ענשו יותר, שגם אינו זוכה בדין.

כי באמת בשעושין משא-ומתן, צריך שיהיה רק היצונית המחשבה בתוך המשא-ומתן, אבל פנימיות מהשבתו, צריך לקשר אל התורה.

גם צריך 'אמונה' בהמשא-ומתן, ש"ישא ויתן באמונה" (שבת לא), ויהיה הדבור דבור אמת. כי 'משא-ומתן' הוא בחינות: שמשאין ומרימין הדבר, ונותנין ומשיבין אותו למקומו. כי יש קדשות נפולות, ניצוצות שנפלו. ועל-ידי 'משא-ומתן': מנשאין ומרימין אותן, ונותנין אותן למקומן. - ועקר ברור הניצוצות מן הקלפות, הוא על-ידי 'אמונה' וכו', ועלין צריך לעשות משא-ומתן באמונה, שעל-ידי האמונה מעלין הניצוצות.

גם על־ידי שמקשר פנימיות מהשבתו אל התורה - מקבלת האמונה כח לברר הניצוצות מן הקלפות ולעלות מהם - כי בלא זה הכח, היה אפשר שיתאחזו גם הם בעצמן בהאמונה חס־ושלום. ואזי נעשית 'מלחמה', כי צריך ללחם עמיהם להוציא הניצוצות מהם.

וזה פרוש (דברים כא, י): "כי תצא למלחמה על איביה, ונתנו ה' אלקיך בידך, ושבת שבינו" וכו'.

"כי תצא" - זה בחינות 'משא־ומתן', בחינת (דברים לג, יח): "שמח זבולך בצאתך ויששכר באהליך". כי 'משא־ומתן' נקרא בחינת 'צאתך' - כי אף־על־פי שזבולך ויששכר שוים, מחמת שזבולך היה מספיק ליששכר, ונאמר עליו: "שמח זבולך" - על־כליזה נקרא: 'צאתך'.

ויששכר: 'אהליך' - כי אף־על־פי שגם המשא־ומתן היא עבודה גדולה, כי הוא מספיק התלמיד־חכמים - אף־על־פי כן, עבודת התורה, בחינת 'יששכר באהליך' - היא פנימיות יותר, למעלה מעבודת המשא־ומתן,

וכן כל מדרגה שלמטה, נקראת: 'צאתך' - נגד המדרגה שלמעלה ממנה, שנקראת: 'אהליך'. - ואפלו מי שעובד השם־יתברך בדבקות - עם־כליזה, נגד המדרגה שלמעלה ממנה עוד, נקרא אפלו 'דבקות': 'צאתך'.

וזהו: "כי תצא" - הינו בחינת המשא־ומתן.

"למלחמה על איביה" - כי אז הוא שעת מלחמה עם האויבים כנ"ל, כי צריך לברר ולהעלות הניצוצות מהם כנ"ל.

"ונתנו ה' אלקיך בידך" - זה בחינת 'אמונה', כמו שכתוב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה" - כי על־ידי 'אמונה', מעלין הניצוצות כנ"ל.

"ושבת שבינו" - זה בחינות 'התורה', כמו שכתוב (תהלים סח, ט): "עלית למרום שבת שבינו", כנ"ל.

ג. ח"ב פב - לפעמים הולך להאדם 'שלא־בסדר', כי שלמות כל הדברים, אינו אלא כשהם מיוחדים ומקשרים בו יתברך, כי השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממנו החיות, אזי נקרא 'חסרון'. וה'חיות' היא ה'מחין' וה'שכל', כמו שכתוב (קהלת ג, יב): "והחכמה תחיה" וכו', וה'חכמה' הוא בחינת 'מה', 'כח מ"ה', 'מה היינו מה בחנו'. ו'מ"ה' הוא 'אד"ס' וכו', כי 'לית אדם בלא אל"ף" (זהו), הינו הו"ה במלוי אלפין. הינו: הקדוש־ברוך־הוא הוא חיות של כל הדברים, כמו שכתוב (תהלים טו, י): "ואתה מחיה את כלם".

וכשרואה אדם בעצמו, שהולך לו 'שלא־בסדר', ידע שיש לו גדלות, הינו: "אנא אמלך" - יעשה תשובה וישפיל עצמו, ויהיה בבחינת 'מ"ה', ואז יחזר לילך לו בסדר.

וכשהולך לאדם 'שלא־בסדר' - זהו 'התנגדות הרצון', אני רוצה שיהיה כן הדבר, והדבר להפך 'שלא־בסדר'. וזה בחינת 'מלחמה' - כי כל 'מלחמה' הוא 'התנגדות הרצון', בחינת 'שלא־בסדר'.

וזהו (דברים כא, י): "כי תצא למלחמה" - כשהולך לך 'שלא־בסדר', הינו 'התנגדות הרצון'.

"ונתנו ה' אלקיך בידך" - שיתבטל כל המלחמות וכל הרצונות שהם נגד רצונה, שילך לך 'בסדר' פרצונה.

אימתי? - כד 'ושבת שבינו' - כשתהיה בבחינת 'מ"ה', כשתמשיך לך אלקות, הו"ה במלוי אלפין. וזה פרוש: "מחשב"ה, 'חש"ב מ"ה" (זהו בראשית כד; תקוני־זהר קיב). כשתקשר תמיד במחשבתך אלקותו. וזה בחינת: "מלך אסור ברהטים" (שיר־השירים ג, ז), "ברהיטי מחין דילך" (תקוני־זהר כא; קמז).

וזהו: "ושבת שבינו" - שתמשיך 'מ"ה' בתוך מחשבתך, שתקשר אלקותו במחשבתך - פי כל דבר שנמשך ממקום גבוה נקרא 'שבי', כמו שכתוב (תהלים סח, יט): "עלית למרום שבת שבינו" - ועל־ידי־זה יתבטלו כל המלחמות וכל הרצונות נגד רצונה.

[בלקוטר־מזרחי"ן ח"ב ט: על־ידי התורה, ממשיכין אותו כפיכח. ולהיכן נמשך האלקות, לתוך מה השומע. ואף־על־פי שזהו תפיסה כפיכח, בבחינת (שיר־השירים ג, ז): "מלך אסור ברהטים" - "ברהיטי מחין" (תקוני־זהר כא; קמז). אסור דיקא - שמה שנמשך אלקותו יתברך כפיכח 'ברהיטי מחין', הוא בחינת 'תפיסה', בחינת (תהלים סח, יט) "שבת שבינו" אף־על־פיכח הוא ניקח להשם־יתברך, שיהיה נמשך כפיכח על־ידי התורה, אף־על־פי שהוא בחינת תפיסה].

"ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים" (דברים כא, יג)

ד. לקוטי־הלכות, פריה־ורביה ואישות ג, יד - וזהו בחינת אסור להתחתן בעכו"ם. כי הם בחינת יגון ואנחה וכו', ואין בנו כח להמתיק היגון ואנחה של העכו"ם. כי גם בהיחוד של ישראל, צריכין להתגברות גדול, שיזכה שיהיה זיווג בקדשה גדולה, שיוכל להכניע היגון ואנחה להפכו לשמחה. כי עקר 'תאות־המשגל' בא מבחינת עצבות יגון ואנחה. וצריכין להתגבר מאד לקדש עצמו לשבר תאוה הגשמית, בחינת יגון ואנחה, ולדבק עצמו בקדשה העליונה, בחינת שמחה. ואז יזכה להמתיק היגון ואנחה להפכו לשמחה, שזהו עקר בחינת קדשת הברית.

אבל 'בת אל נכר' - היא עצם היגון ואנחה, אשר זונה, בחינת (קהלת ג, כו): "מר ממנות" וכו', בחינת (משלי ב, יח): "כי שחה אל מות ביתה". ואין כח ביד ישראל להמתיק תקוף היגון ואנחה שלכם, ועל־כן אסור להתחתן עמם, כי אין בנו כח להפכם אל הקדשה, לבחינת שמחה, אדרבא! יתגבר בו בחינת היגון ואנחה, שהוא תקוף הסטרא־אחרא, ותעקרו משני עולמות חס־ושלום.

וזה שנאמר ב'פתי־תאר' (דברים כא, יג): "ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים". ואמרו רז"ל (ספרי שם): "כדי שתהא בת ישראל שמחה, וזו עצבה".

כי 'בת ישראל' - אחיזתה בבחינת 'שמחה', בחינת (זכריה ב, ט): "שמחי וגילי בת ציון", כי היא משרש נשמת ישראל, שהם עצם השמחה, רק מחמת שאחר כמה השתלשלות משתלשל מבחינת סטרא דנוקבא, אחיזת היגון ואנחה, על־כן צריכין קדשה יתרה, כדי להמתיק הדין הנאחז שם, כדי שלא יתאחז חס־ושלום היגון ואנחה, שהוא אחיזת הסטרא־אחרא, שהוא התגברות התאוה חס־ושלום.

אבל 'בת עכו"ם' - היא בחינת עצם הקלפה, ששמה על שם העצבות והילכה פדוע, שהיא בחינת יגון ואנחה, ועליהן אסור להתחתן עמהם.

"כי את הבכור וכו' יפיר לתת לו פי שנים"
(דברים כא, יז)

ה. ח"א ב, ב - יוסף ששמר את הברית, נטל את ה'בכורה', שהוא בחינת 'עבודת התפלה', בחינות 'פי שנים' (דברים כא, יז) - כי ה'תפלה' הוא 'פי שנים' - שיש בהם: א) 'שבחו של מקום', ב) ו'שאלת צרכיו'. והוא בחינות (תהלים קמט, ו): **"וחרב פיפיות בידם"**, בחינות 'שתי פיות', בחינות 'פי שנים' - ונטל מראובן עלידי שהכל יצועי אביו, כי היא תלוי ב'שמירת הברית'.

ו. ח"א יט, ה - **"אלישע היה יורש מ'אליהו' רוח הקדש, ועלידיה היה מקבל ממנו 'שלמות לשון הקדש', בבחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחה אלי". 'פי שנים', הינו 'לשון הקדש', כי "שנים מקרא ואחד תרגום"** (ברכות ח), עלידיה בתיב בה (שם ד, ט): **"איש קדוש עבר עלינו תמיד" - "שלא ראתה קרי על סדינו"** (ברכות יז), כי עלידי 'שלמות לשון הקדש', נצולין מ'מקרה לילה', וזכין ל'תקוני הברית'.

ז. ח"א נח, ה - **בשמכניע כל הצרים הרודפים אחר חלושי כח שב ישראל, ומכניס אותם לעבודת השם יתברך, עלידיה זוכה לחדש החדשין דאורייתא בשבת על חד תרין, בבחינת "לחם משנה"** (שמות טז, כב), בחינת **"משנה תורה"**, בחינת **"חרב פיפיות"** (תהלים קמט, ו), - **"עלי ידי ה' חרב נקמת"** (ויקרא כו, כה), **זוכה ל"פי שנים"**, בחינת **"לחם משנה"**.

ח. ח"א סו, א - **אפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב, דהינו שיהיה לו "פי שנים" רבו, ואה'על'פיהן הכל יהיה בכחו של רבו. וזה בחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחה אלי", 'ברוחך דיקא, שעלידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו, יהיה לו 'פי שנים' כמותו.**

כי איתא (זהר נח נט): **"שיש להצדיק בחינת שני רוחות: רוח לעלא, רוח לתתא. רוחא חד בעלמא דין, ורוחא חד בעלמא דאתי"**. בחינת: חיות למעלה, וחיות למטה. והרוח והחיות שלמעלה הוא גדול מאד מאד. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחד וכו'.

ובשעת הסתלקות - יורד ונתגלה למטה הרוח והחיות דלעלא, ונתחבק ונתאחד יחד עם הרוח דלתתא באחדות גדול, ונתגלה הארה גדולה מאד.

ועליהן הוא דבר גדול מאד וטובה גדולה - להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו. ולהתלמידים מגיע הארה גדולה מאד אז ביותר - כי מחמת שהם תלויין בהצדיק ויונקים משרש אחד, נמצא שזה החיות דלעלא, הוא חיותם ממש, ונתאחדים ונתחבקים גם כן עם זה הרוח באחדות גדול.

ועלידיה אם זוכה, יכול לקבל 'פי שנים'. כי הצדיק שהגיע זמנו להפטר מן העולם, נסתלק עלידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא. אבל התלמידים שעדיין לא הגיע זמנו, אזי אדרבה נשאר אצלם הרוח דלעלא, לגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח דלתתא, כי אי אפשר להם להתפרד עוד זה מזה (עין עוד בפנים).

ויש הסתלקות מדרגא לדרגא, שהוא גם כן בחינות הסתלקות. והתלמיד שמקשר כל'כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות של רבו, אזי יכול לזכות ל'פי שנים' בעת ההסתלקות.

כי בכל עת של ההסתלקות, מאיזה בחינה שהוא, אזי הוא בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעלא בבחינה הנ"ל. וההתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות, ובשעת ההסתלקות לגמרי, יורד ונתגלה לגמרי.

וזה בחינות 'הקבלת פני רבו' - שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו - כי פן ואולי עכשו הוא עת של בחינת 'הסתלקות'. ואם יזכה, יקבל אז הארה גדולה בבחינת 'פי שנים', כנ"ל.

וכשמקבל 'פי שנים' - אזי אפשר שיתפלל בכונה, ויעשה עבודות וצדקות - יותר מרבו. והכל עלידי בחינות רוח של רבו, בבחינת: **"ויהי נא פי שנים ברוחה אלי"**, 'ברוחך דיקא, כנ"ל.

ט. ח"ג טו - **הצדיקהאמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי צדקה', וזה בחינת (ראש השנה ו, נדרים ז, על דברים כג, כד): "בפיך, זו צדקה" - שעלידי 'צדקה', נעשה הפה של הצדיק כנ"ל.**

והצדיק הוא בחינת (דברים לג, יז): **"בכור שורו הדר לו"**, ו"בכור נוטל 'פי שנים'" (דברים כא, יז; בכאבתרא פ"ח מ"ד; בכורות פ"ח מ"ט), הינו: **שדבור 'פיו' הקדוש יש לו 'שני' משמעות.**

ומזה בא: שיש כח ויניקה להצבועים לינק מהם, להפך דבריהם אל השקר שלהם, מאחר שהדבור הקדוש בעצמו יש לו שני משמעות, בבחינת **"פי שנים"**.

שמחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים שיוצא מפיהם הקדוש - מזה בא: שנמצאים 'צבועים שקרנים' שמתדמים עצמן כקות, ומתפארים עצמן גם כן, ממש באלו הלשונות של 'התפארות' שיוצא מפה קדוש של הצדיקהאמת.

"כי יהיה לאיש בן סורר ומורה" (דברים כא, יח)

י. לקוטי הלכות, ברפת הודאה ו, יב - כל לשון 'המראה' ו'מרידה', בחינת: **"סורר ומורה"** (דברים כא, יח) - הוא על שם ה'תמורות', שמשם הביאו הרבה לידי 'המרה' ממש רחמנא-לצלך, בבחינת (שבת קה): **"היום אומר לו עשה כך, והיום אומר לו עשה כך עד וכו'" - שהכל עלידי סברות שקר ותמורות, בחינת 'היכלי התמורות', שכל פהם הרע הוא עלידי 'תמורות', שמחליפין וממירין רע בטוב וטוב ברע, בבחינת**

(שעיה ה, ט): "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חשך לאור ואור לחשך" וכו', שממשם כל הבלבולים וכל התאוות, וכל מיני מחלקת והסתות ופתויים וספרות של שקר וכו'.

"השב תשיבם לאחיה" (דברים כב, א)

- ענין מצות 'השבת אבדה' -

יא. ה"א ה, בסוף - עקר התגברות הגבורות, אינו אלא על-ידי חסדים, וצריך לאכללא שמאלא בימינא. ואף-על-פי כן צריך לאקדמא את היראה, כי **"בעל אבדה מחזיר על אבדתו"**. (קדושין ב: - דרכו של איש לחזור אחר אשה. משל לאדם, שאבדה לו אבדה וכו').

פרוש: כי 'אהבה' הוא בחינת 'איש', ו'יראה' היא בחינת 'אשה'. ועל-כן צריך להקדים את ה'יראה', כי אז תבוא אליו ה'אהבה' ממילא, כי ה'אהבה' הולכת ומחזרת אחר ה'יראה' תמיד, כי **"בעל אבדה מחזיר אחר אבדתו"** פנ"ל.

יב. ה"א וו - השם-יתברך דרכו לקרות האדם תכף כשרואה שתועה מדרך-השכל וכו', וכשעדין לא נטה הרבה מדרך-הישר, אז אפשר לו בקל לשוב, מחמת שהוא מכיר עדין הקול ורגיל בו, כי זה סמוך היה אצל השם-יתברך, ועדין לא שכח הקול. אבל כשכבר נטה הרבה מהדרך, אז כבר שכח קול התורה והשם-יתברך, ואינו מכיר בו, וקשה לו אז לשוב.

כמשל הרועה שתעה אצלו שה מהדרך. וכאשר לא תעה הרבה עדין, אז מכיר קול הרועה, וכשהרועה קורא אותו, הולך אחריו תכף. אבל כשתעה הרבה מהדרך, כבר שכח קול הרועה ואינו מכיר בו, וגם הרועה מיש עוד מלבקשו, מחמת שזה זמן רב שתעה מאתו.

ודע: שאלו הדרכים המקלקלים והתועים, כשאדם תועה בהם חסיושלום הרבה מאד, אפשר לפעמים שיתעה מאד וילך באלו הדרכים הגבוכים, ואזי דיקא מרב תעותו בהם, יתהפך וישוב עד שיהיה סמוך מאד למקומו הראשון, ולא יהיה רק הרחק מעט בינו לבין מקומו הראשון, ובקל על-ידי נסיון קל ישוב עוד למקומו. אבל כשהשם-יתברך קוראו ומזמין לו הנסיון, אינו מכיר בקול, ואינו חושש לשוב למקומו.

וזהו החלוק שבין 'עול ימים' ל'זקן' - כי מי שעדין בבחרותו ועדין לא הזקין בחטאיו, אפשר לו יותר לשוב מהזקן, מחמת שעדין הוא סמוך ולא שכח את הקול הקריאה.

על-כן צריך האדם לבקש מהשם-יתברך: שימחר לבקשו להחזירו אליו, כליזמן שלא שכח עדין לגמרי קול התורה והמצוות.

וזה מה שבקש דוד המלך עליו-השלום (תהלים קיט, קעו): **"תעיתי בשה אבד"** - הינו: שתעיתי מדרך-הישר, בשה אובד הנוטה מהדרך, על-כן אני שואל מלפניך: **"בקש עבדך, כי מצותיך לא שכחתי"** - הינו: שתמחר לבקשני תכף כליזמן שאני זוכר עדין הקול הקריאה של התורה והמצוות, **"כי מצותיך לא שכחתי"** עדין - כי כשנזקן

בחטאים, קשה מאד לבקשו, כי כבר שכח קול התורה והמצוות, ואינו מכיר בקול הקריאה.

יג. ה"ב פח; שיחות הר"ן קפ - צריך לזהר מאד, שלא לאכל פרי שלא נתבשלה כל צרכה, ויכולה להזיק לו מאד לנשמתו, ולאבד נפשו על-ידי-יה.

כי כליזמן שצרכה להתגדל, יש לה 'בח המושך' שמושכת וניקתה וחיותה. עד שמתבשלת כל צרכה. וכשאוכלה קדם גמר בשוליה, תוכל הפרי למשך לעצמה חיות הנפש של זה האדם, מאחר שעדין יש לה 'בח המושך', ויוכל לאבד נפשו.

ואם מברך הברכה של הפרי בכונה וביראת-שמים, יוכל להנצל מזה - וגם אם הוא הזק ביותר בעבודת-השם, יוכל גם-כן להוציא עוד חיות מהפרי, ולמצא שם אבדות. כי יש דברים אבודים, ויש בזה דברים נפלאים, סודות נסתרים ונוראים מאד, רזין עלאין.

ואם הם מנחים איזה זמן עד שנעשין מבשלין מאליהן בתלוש, מועיל ומתר לאכלן.

ודע: שיש מלאך, ו'יודע' שמו, ותחתיו כמה ממנים, וכלם אוזנים בידם שופרות והם עומדים וחופרים תמיד, ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים 'תקיעה', ואחר-כך 'תרועה', ואחר-כך חוזרים ותוקעים 'תקיעה'. וכשהם מוצאים איזה אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה. כי יש כמה דברים אבודים, הינו מה שאובדים אבדות הרבה על-ידי התאוות, בבחינת (תהלים קיב, י): **"תאות רשעים ת'אבד"**, ראשי-תבות: תר"ת, ת'קיעה תרועה ת'קיעה.

ואפלו מי שהוא צדיק - אובד גם-כן לפעמים, בבחינת (קהלת ז, טו): **"יש צדיק אבד בצדקו"**. ואפלו הצדיקים החופרין ומבקשים אחר אבדות, הם אובדים גם-כן לפעמים, בבחינת (תהלים פג, יח): **"יהפרו ויאבדו"** - שאפלו החופרים אחר אבדות חוזרים ואובדים לפעמים, וזה בבחינת (שם ג, ו): **"עת לאבד"**.

ואז הצדיק עושה תשובה על אותו החטא שעל-ידו באין אבדות. ובדאי אין להצדיק אותו החטא ממש, רק איזה פגם דק מן הדק מאותו החטא. ואזי כשעושה תשובה שלמה על אותו הפגם הדק, אזי אחר-כך חוזר ומוצא אבדות נוראות. וכשמוצא נעשה שמחה ורעש גדול.

גם אמר אז: שקשה מאד מאד להיות 'מקבל'. וכפי הנראה הוא: ש'מקבל', מזיק ופוגם בענין האבדות, שעל-ידי-יה באין אבדות. - כך נראה לי מדבריו, והדברים סתומים ונפלאים ונוראים מאד.

ואמר: שכל הנ"ל, דחינו ענין 'פונת אלול' שהם תקון לפגם-הברית (בתורה ח"ב פז הקודמת), וענין הפרות שלא נתבשלו, וענין זה של המלאך וכו' - הכל אחד, ויש בזה רזין גדולים (ע"ד בלקוטי-הלכות, ברכת-הפרות ח).

יד. ספר-המדות, מצות 'השבת אבדה' - מי שמחזיר 'אבדה' לבעלים, בכח הזה מגייר גרים (אבדה

"עד דרש אחיה אתו והשבתו לו" (דברים כב, ב)

טו. ח"א קפח - דע: שצריך לנסע להצדיק לחזר על אבדתו. כי קדם שיצא האדם לאויר העולם, מלמדיו ומראיו לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיצא לאויר העולם מיד נשכח מאתו, כמו שאמרו רז"ל (נדה ל:), והשכחה היא בחינת 'אבדה', כמו שקראו רז"ל ה'שוכח', או'בד': 'מהיר לשמע ומהיר לאבד' (אבות פ"ה מ"ב).

וצריך לחזר ולבקש אבדתו אצל הצדיק. כי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים, עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבדות של כל העולם.

עלין צריך לבוא להחכם לבקש ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו. - אך הצדיק אינו משיב לו האבדה, עד שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, כמו שכתוב (דברים כב, ב): **"עד דרש אחיה והשבתו לו" - "עד שתדרש את אחיה אם אינו רמאי"** (בבא מציעא כז:).

"כי יקרא קן צפור לפניך בדרך, בכל עץ, או על הארץ, אפרחים או ביצים, והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים. שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך" (דברים כב, וז)

טז. הוספות לחיי-מוהר"ן ח"א טז: הקדמת ספר 'ציון המצינות' (רבי שמואל הורביץ זצ"ל) - רבנו ז"ל אמר

לענין גדלת הדבר להיות אצלו על ראשי השנה: **"שהקבוץ אצלו כליכף גדול, שאפלו מהיכל 'קן-צפור' שבגן-עדן** (הינו היכל הפשיטה, כדאיתא בזהר שמות ח:), **ירד להתפלל עם הקבוץ שלו בראשי השנה"** [אפילו פון היכל 'קן-צפור' ונעל איה אראפניין דאנוענין מיטן קבוץ].

יז. לקוטי-הלכות, ביצים ה, דה"ו - יש נפשות חלושות שהם בבחינת 'ביצים', שעליהם נאמר (דברים כב, ו): **"והאם רבצת על האפרחים או על הביצים" - פמוכן בתקונים (א): **"שנאמר על הנפשות החלושות הרחוקים מאביהם שבשמים"** - שעליהם כל מלחמת עמלק, תקף הסטרא-אחרא, בבחינת (דברים כה, יח): **"ויוצג בה כל הנחשלים אחריה ואתה עוף ויגע" וכו', שזהו סוד 'שלושת-הקן' - שעקר אריכות הגלות בשבילם, כדי לתקן אותם.****

כי הקדוש-ברוך-הוא **"חושב מחשבות לכל ידח מפניו נדח"** (שמואל-ב יד, יד), שזהו בחינת (דברים כב, ז): **"שלח תשלח את האם"** - שנאמר על הגלות, כמו שכתוב בתקונים (שם): **"שלח תשלח" - "תרין תרוכין"** [שני גרושים] - כי עקר הגלות בשבילם, כנ"ל.

וזהו בחינת מה שכתוב (זהר שמות ז): **"שמשיח יושב בהיכל קן-צפור"**. כי עקר אריכות הגלות הוא בשביל זה - שאינו רוצה לבוא עד שיתקן כל הנפשות החלושות הנ"ל שהם בבחינת 'אפרוחים או ביצים', שזהו בחינת 'קן צפור'.

ואולי זהו מה שכתוב במדרש (דברים רבה יא, א): **"שמשה רבנו בקש שיהיה צפור - רק שיהיה עוד"**. והוא פליאה גדולה?!

אך מרמז על ענין הנ"ל - כי הצדיק-אמת בחינת 'משה', מתנגעים כל ימיהם לתקן נפשות ישראל, ובפרט 'משה רבנו' שמסר נפשו על זה ביותר. ולפעמים מתקנים ומולידים נפשות שהם בבחינת 'אדם', ולפעמים אינם יכולים לתקנם בבחינת הזאת, ומורידים עצמם אליהם, ומולידים אותם בבחינת 'בהמות וחיות טהורות', ולפעמים גם זה אינם יכולים, מחמת עצם הרע שנאחז בהנפשות, ובהכרח שיוורידו עצמם אליהם יותר, ויולידו אותם בבחינת 'ביצים ואפרוחים'.

כי מכל אלו הנפשות נעשית מרפכה אל הקדשה, ובהמרפכה יש: 'אדם', 'חיה', 'בהמה', 'עוף', בחינת: 'אדם', 'אריה', 'שור', 'נשר'. וכפי מה שזוכים הנפשות - כן נעשין מרפכה. או בבחינת 'אדם' שהוא למעלה מהכל, או בשאר בחינות הנ"ל.

עלין בקש משה: **"שיהיה בבחינת 'צפור'!** - כי הבין שהסתלקותו הוא בשביל הנפשות שאינו יכול עדין לתקנם, ובשביל זה לא נכנס לארץ-ישראל כמובא. עלין בקש: **"שיהיה עוף וצפור על-כל-פנים!"** - שהוא להוריד את-עצמו כל-כף, עד שיתקן הנפשות הרחוקות בבחינת 'עוף וצפור'.

והשיב לו השם-יתברך (דברים ג, כו): **"רב לך" וכו', כי כל-זה אי-אפשר לתקן, עד שיבוא 'משיח', שהוא 'משה' בעצמו, במהרה בימינו אמן.**

"כי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

יח. ח"א רסו - העוסקין בבנין, מזיק להם, כמו שאמרו רז"ל (יבמות סג, סוטה יא): **"כל העוסק בבנין, מתמספן". כי צריך לבנות הבית בהכמה ושכל, ואזי אין מזיק לו הבנין, ואזי ראוי לו לבנות בית, כמו שכתוב (משלי כד, גד): **"בהכמה יבנה בית, ובתבונה יתבונן, ובדעת חדרים ימלאו"**.**

אבל פשוטה בלא שכל, אזי מזיק לו, ועלין מתמספן, כי זה ענשו על שפגם בהכמה. כי היה ראוי לו לבנות הבית בהכמה. ועלין ענשו שמתמספן, שזה בחינות פגם בהכמה, בחינות: **"חכמת המספן בזויה"** (קהלת ט, טז).

ועלין עלידי ה'ספה', שהיא בחינת 'שכל' וכו', יכול לבנות בית וכו'.

יט. ספר-המדות, עניני 'בית-חדש' ו'בנין-הבית' - [א] לפעמים בנין הבית גורם לאשה שלא תלד, כשהעצים שבבנין אינם מנחים פסדר הנתן להם משישת ימי בראשית, ואז הבית נקרא הרוס אפלו בבנינו, וההרוס הזה בא ומזיק לאשה ואינה מולדת (בנים ח"ב ט; בית ח"ב ב). [ב] צריך להזהר בבניני הבית, שלא יהיה בבנינו 'עץ' מאילני העושין פרות (בית ח"ב ד). [ג] מי שרוצה להפנס לבית לדור בתוכו, יאמר התורה בלה, ואחר-כך יפנס לדור בתוכו (בית יג, [ד] העצים שבבנין - זכה אדם, הם בבחינת 'שורפים עמדים' (ישעיה ג, ב), ועומד הבנין זמן רב. לא זכה

ולהנצל מזה - הוא עלידי המגנים שבדור שמגנים עלינו ומצילין אותנו, כי הם מכניעין החותם דסטרא אחרא שנעשה עלידי הגאון.

ועלידייזה נעשה בחינת תפלין, מחיך, בחינת חותם דקדשה וכו'. כי עקר תקון המחין, עלידי שבירת תאות נאוף וכו'. - ועליפן נקראו התפלין, יקר (מגלה טז), כי התפלין נעשין עלידי תקון תאות נאוף יקר אותיות קר"י).

ועלידי שמשבדין הרהורי נאוף וזוכין לתקון המחין - זוכין לחלום עלידי מלאך, ואז נקרא אדם - וכן להפך: כשאין המחין זכים, אז החלום עלידי שד' חסיושלום, ואז נדמה בבהמה.

גם יש להמאכלים חלק בחלום, עליפן לפעמים נפגם החלום בבחינת חלום עלידי שד' חסיושלום, עלידי המאכלים שאוכלים. ויכולים לבוא עלידייזה לטמאת קרי חסיושלום.

והתקון לזה: הוא שמחה, להתחזק להיות בשמחה תמיד. כי עלידי שמחה, נותנין חזק להמלאכים המקבלים את שפע המאכלים, ומכניעין את השדים שלא יינקו מהשפע יותר מהראוי להם, ועלידייזה נצולין מטמאת המקרה חסיושלום, שהיא באה לפעמים עלידי המאכלים כשאין חזק בהמלאכים. כי עקר חזק המלאך, הוא עלידי שמחה.

ולפעמים בא טמאת המקרה חסיושלום, עלידי רבנים ודיינים שאינם כשרים שמעותין את המשפט. והתקון לזה: הוא קשור המרפבה, והוא מה שנתפסד מהקדמונים, לומר קדם השנה: "בשם ה' וכו' מימיני מיכאל וכו'", שהוא קשור המרפבה, והוא סגלה להנצל עלידייזה מטמאת הנ"ל שבאה עלידי עוות המשפט של הדיינים שאינם כשרים.

כז. ח"ג ת, ג - עמלק טמא את ישראל בפגם תאות נאוף. והתקון לזה: הוא התפלה של הבעל-בחי שמתפלל בבחינת דין, שעלידייזה מוציאין ממנו מימי הדעת שבלע מן הקדשה.

כח. ח"ג קיז - מה שמבלבל את האדם כשנכנס לקדשה גבוהה, בגון כשמתקרב לצדיקהאמת וכיוצא, אזי דיקא יקרה לו "מקרה בלתי טהור" (שמואלא כ, כו) חסיושלום. באמת הבלבול הזה שטות, כי ממדהנפשך: אם יקרה לו מחמת הרהור - מי חייב בזה, ואין לו להתרעם כלל, מאחר שהוא בעצמו גרם לו. ואם אינו מחמת הרהור, אזי בודאי אינו סימן רע כלל, כי אם היה ענין רע, לא היו רז"ל אומרים (ברכות נז): "קרי סימן יפה לחולה".

ובאמת אדרבא, מחמת שנתקרב לקדשה גבוהה מאד, מחמת זה נדמין לו וכו' - שפשנכנס לקדשה, מתגבר עליו היצירהרע ביותר וכו'. ועליפן אין לו להתרעם כלל על זה, כי אדרבא, מחמת שנכנס לקדשה גבוהה כזו, מחמת זה נתגרה בו וכו'.

ועליפן חשבו חז"ל לנס גדול "מה שלא ארע קרי לכהן גדול ביוםהכפורים" (אבות פ"ה מ"ה), כי מחמת שנכנס

הכהן הגדול ביוםהכפורים לקדשה גבוהה כזו לפני ולפנים, היה בודאי עליו קטרוגים והתגרות הרבה, שמשם נמשך היצירהרע, עליפן נחשב לנס מה שנצול הכהן הגדול ממקרה ביוםהכפורים. ועתה ראה והבן, איך יבלבל את האדם ענין הנ"ל, וכי יש לו להתרעם על שלא היה לו נס כמו לכהן הגדול ביוםהכפורים.

גם דע: שלפעמים יש באדם טמאה טמונה שאין יודעין לה שום תקון, מחמת שהיא טמונה ונסתרת בו, ועליפן זהו טובה מה שארע לו כשמתקרב אל הקדשה, כי יוצאת ממנו הטמאה הטמונה הנ"ל - כי אזי כשיוצאת, יכולין למצא לה תקון.

כט. שיחות הר"ן קמא; ח"י מוהר"ן רנה -

ב'לקוטיהתנינא' סימן צ"ב: תקון למקרה-לילה רחמנא לצלו, לומר עשרה קפיטל תהלים. - בתחלה אמר: שתקון הראשון הוא המקנה, לטבל במקנה [אם ערשטע איז מקנה]. ואחר-כך גלה התקון הנ"ל: לומר עשרה קפיטל תהלים.

גם פעם אחת אמר: שצריכין לזהר מאד לטבל באותו היום שיהיה האדם בלתי טהור. ואפלו אם לא יוכל לטבל בבקר, עליפליפנים יטבל באותו היום דיקא, אפלו לפנות ערב. [ובשיחות שאחרי ספורימעשיות: שטוב מאד לטבל תכף ומיד - העתקנו להלן].

וכך אמר לפני הרב דפה ברסלב (רבי אהרן) ולפני חברי רבי נפתלי מנעמרוב: היות בענין זה הידוע (היני ענין מקרה-לילה), נלפדים בודאי שלשה חלקי העולם - אני לוקח אתכם לעדות. ותדעו: שאלו העשרה קפיטל תהלים מועילים מאד מאד לתקון קרי, והם תקון גמור ומועיל מאד מאד.

יש מי שיקרה לו עלידי רבוי אכילה ושתייה או עלידי חלשה ועיפות, או עלידי שאינו שוכב פראוי, וכל-זה אינו כלום (והוא כמו תינוק שמשתיין בשנה). גם יש ששומרים אותו מלמעלה ונצול מן המקרה, או שהמזל שומר אותו ונצול. גם לפעמים נדמה להאדם בשנה בחלום פאלו הוא נופל, ואחר-כך מתעורר משנתו, גם זה מן השמים שמצילין אותו מזה.

רק מי שיקרה לו חסיושלום מחמת הרהורים, מזה נבראים ממש קלפות חסיושלום. אבל מי שיאמר באותו היום אלו העשרה קפיטל תהלים - בודאי יתקן בזה מאד מאד.

וענין תקון זה עלידי אמירת העשרה קפיטל תהלים הנ"ל, הוא דבר חדש לגמרי, חדוש נפלא, כי הוא תקון נפלא ונורא מאד מאד. - ומי שיוכל לילך למקנה ואחר-כך יאמרם בודאי מה טוב, אך אפלו אם הוא אנוס שאי אפשר לטבל, בגון שהוא חולה או שהוא בדרך, אף-על-פי-כן אם יאמרם אשרי לו. כי הם תקון גדול ונורא מאד. - ואם יאמרם בכונה פראוי בודאי מה טוב, אך גם האמירה בעצמה מסגל מאד.

ואמר: כי לא נודע זאת מיזם בריאת-העולם. מסתמא היותי רוצה לטבל זאת לגמרי, אך אי אפשר זאת לא בגשמיות ולא ברוחניות וכו'.

גם יחד אותם לעדות, ואמר: שגם פי ימלאו ימיו אחר הסתלקותו, כשיבואו על קברי, ויתנו פרוטה לצדקה

בעבורי [און וועט געבן א פרוטה צדקה פון מיינעט וועגן] (בעבור הזכרת נשמתו הקדושה כנהוג), ויאמרו אלו העשרה קפיטל תהלים הנרשמים אצלנו וכו'. אפלו אם גדלו ועצמו עיונותיו וחטאיו מאד מאד חסוֹשְׁלוֹם, אזי אתאמין ואשתדל [ניח עצמו] לארץ ולרחב להושיעו ולתקנו וכו', ובודאי יושיע לזה האדם. ואמר: שבהפאות יוציא אותו מהניהנם, אפלו אם יהיה אותו האדם איך שיהיה, אפלו אם עבר מה שעבר. רק מעתה יקבל על עצמו, שלא ישוב לאולתו חסוֹשְׁלוֹם. - ואני חזק מאד בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר: שאפלו העשרה קפיטל מועילים מאד מאד.

ואלו הן העשרה קפיטל תהלים: טז. לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלו. קנ. - ויאמרם פסדר שהם פתובים בתהלים. ואמר: שכל עברה יש לה תקון מיחד, אבל תקון הנ"ל הוא 'תקון הכללי'. - גם אמר אז: שענין אלו עשרה קפיטל תהלים, יאמרו ויגלו בפני הכל.

ואמר: אהי-עליפי שהוא דבר קל לומר עשרה קפיטל תהלים, אהי-עליפי-כן גם זה יהיה כבד מאד לקיים. - ותאמרם בשם רבנו ז"ל, בכדי ש"שפתותיו יהיו דובבות" וכו' (סנהדרין צ:).

ל. שיחות שאחר ספורי מעשיות - הזהיר לאנשיו: שפשיקרה להם "מקרה בלתי טהור" (שמואל א כ. כו) חסוֹשְׁלוֹם, שילכו תכה ומיד למקוה לטבל. כי על ידי המקרה, נעשה מה שנעשה. עליפן טוב מאד, שקדם שמתחיל להעשות מזה איזה דבר חסוֹשְׁלוֹם, שיקדים עצמו האדם ויטבל ויטהר עצמו.

וזהו הפחד מאד: לכל יתפחד האדם מזה כלל. כי הפחד והדאגות והמרה-שחורות בענין זה, מזיק מאד מאד. בפרט אחר שגלה אלו העשרה קפיטל תהלים, המסגלים לתקון חטא זה. ואמר: שמי שיזכה לקיים זאת לומר אלו העשרה קפיטל תהלים הנ"ל באותו היום שיקרה לו חסוֹשְׁלוֹם, אזי בודאי יתקן חטאו. ושוב אל ידאג כלל.

גם היה מתלוצץ מאלו החסידים והיראים, שפשמגיע להם איזה הרהור, אזי הם מתפחדים שלא יבואו לידי מקרה. ומחמת זה הם רגילים בהתר מחמת פחד, שלא יבואו לידי מקרה. ועקר פונתו היה: שהאדם צריך לבלי להתפחד ולהתירא כלל מדברים פאלו, ולבלי לחשב מחשבות כלל בענין זה. רק יהיה פגבור חיל לעמד פנגד תאותו, ויסיח דעתו מזה לגמרי, ואל יתפחד כלל. והשם הטוב בעיניו יעשה עמו מה שהוא יתברך חפץ.

ומאד מאד צריכין להתחזק בשמחה תמיד. ואל יפל בדעתו כלל משום דבר שפעולכם, אף אם יעבר עליו מה. ואם יהיה חזק בדעתו ולא יתפחד כלל, ולא יחשב מחשבות כלל [איבערטראכטן], וילך בתמו בשמחה - יזכה לסוף לעבר על הכל בשלום.

לא. ימי מוהרנ"ת ח"א צח - בשנת תקע"ח, מסרתי התפלה של העשרה מזמורי תהלים שצוה הוא ז"ל

בשביל מקרה לילה חסוֹשְׁלוֹם ועל קברו הקדוש שנקרא 'תקון הכללי'.

לב. נוככי-אור, אנשי-מוהר"ן מז - מה שאמר אדמו"ר זצ"ל: שכל תינוק שיהיה אצלו קדם שבע שנים, יהיה שמור מן החטא עד יום התנתו. כמדמה לי, שלא אמר זאת רק לענין 'מקרה-לילה'. וגם נראה: שהיתה פונתו גם אחר הסתלקותו, לכל תינוק שיבא אצלו קדם שבע שנים, ויקים כמאמרו הקדוש בנתינת הצדקה ואמירת הי"ד קאפיטל תהלים (וידעתי מאחד שבתן זאת, וכו' הרה).

לג. ספר-המדות, ענין 'מקרה-לילה' - [א] בשנופל מאמונתו, בא לידי קרי (אמונה כט). [ב] הבנים מתים חסוֹשְׁלוֹם, על-ידי ראית קרי (בנים ח"ב כד). [ג] הגוזל את חברו, על-ידי-זה מטמאין אותו בטמאת קרי (ממון יד). [ד] על-ידי הוצאת זרע לבטלה, בורא קלפות המתלבשים בבני-אדם מתנגדים, וחולקים עליו, ועושין לו יסורין (נאוף כו). [ה] תקון להוצאת זרע לבטלה, שישתדל להחזיר בני-אדם בתשובה (נאוף מא). [ו] המוציא זרע לבטלה, פאלו הביא בניו קרבן לעבודת-זרה, גם נהוץ בסקילה (נאוף מח). [ז] ביותר צריך להזהר לטבל לקריו בימי עמר (ספירת-העמר ח"ב ב). [ח] על-ידי עצבות, רואה קרי (עצבות טו). [ט] קרי בא, על-ידי דבור מזנות, גם על-ידי שנופל מאמונתו (קרי א). [י] מי שמוציא קרי, לסוף הולך ערום (קרי ב). [יא] על-ידי עצבות, רואה קרי (קרי ג). [יב] מי שנוזהר לאכל משאלת-חכם, הוא נצול מטמאת קרי (קרי ד). [יג] אין לו לאדם לאכל על שלחן הצדיק, קדם שטבל לקריו (קרי ה). [יד] תשמח בטוב שבא על הצדיקים, וזה תקון לקרי (קרי ו). [טו] על-ידי הלצנות, בא לטמאת קרי (קרי ז). [טז] קרי בא, מקלות-ראש (קרי ח). [יז] קרי בא, על-ידי אכילת שום וביצים (קרי ט). [יח] גם על-ידי דברים בטלים ונבול-פה (קרי י). [יט] השכרות, גורם גלות. גם גורם הוצאת זרע לבטלה (קרי ח"ב א; שכרות ח"ב ב). [כ] הבזיזנות באים, על-ידי קרי (קרי ח"ב ב). [כא] הדבור שאדם מדבר בחצי דבור, שאינו מוציא אותיות הדבור יפה יפה, זה בחינה פמו בחינת קרי (קרי ח"ב ג). [כב] הבנים מתים חסוֹשְׁלוֹם, על-ידי ראית קרי (קרי ח"ב ד). [כג] תקון גדול למקרה חסוֹשְׁלוֹם, לומר אלו עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שקרה לו חסוֹשְׁלוֹם, ואלו הן: טז. לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלו. קנ. ותדע נאמנה: שאלו עשרה קאפיטלעך, מסגלים מאד מאד לתקון עון זה, והנזהר בזה לומר אותם, אין צריך להתירא עוד כלל, כי בודאי יתקן בזה, פי הם תקון גדול מאד (קרי ח"ב ה).

"והיה מחנה קדוש" (דברים כג, טו)

כד. ח"א ח, בסוף - "מחנה ישראל פמה הוי, תלתא פרסי" (ברכות נד - עוג מלך הבשן אמר: מחנה ישראל מה גדלו, שלש פרסאות וכו'). 'מחנה ישראל' זה בחינת 'קדשת המחנה של

ישראל, בחינת (דברים כג, טו): "וְהָיָה מַחְנֵיךָ קְדוֹשׁ". ועקר קדשת 'מחנה ישראל, הוא על־ידי שמירה מ'תאוות נאוף', מבחינת 'מקרה־לילה' חס ושלום, כמו שכתוב שם בפרשה. ועקר השמירה מתאווה זו, הוא על־ידי בחינות 'תלתא פרסי', היינו: 'תלת מחין', שכל אחד ואחד הוא מחצה פרוסה בפני תאוה זו.

וזהו: "מחנה ישראל כמה הוי, תלתא פרסי" - הינו: עקר הקדשה של 'מחנה ישראל' שיהיו קדושים מתאוה זו, מ'מקרה־לילה' חס ושלום, הוא על־ידי בחינת 'תלתא פרסי', 'תלת מחין', שהם מחצה פרוסה בפני התאוה ההיא.

"כי תדר נדר וכו' לא תאחר לשלמו. מוצא שפתיך תשמור" (דברים כג, כב-כד) - ענין 'נדרים'

לה. ח"א נז, ב - התקון כשנופלין מ'אמונת־חכמים', הוא 'נדר', שידר איזהו נדר ויקים מיד. כי כשאין לו אמונת חכמים, זה בחינת 'הסתלקות החכמים', בחינת 'פלא'. ועל־ידי ה'נדר', עולה לשרש שהחכמים משרשים שם, בחינת 'פליאות חכמה' (ספר יצירה), ויודע ומכיר מעלות החכמים, ועל־ידייה הוא שב ומאמין בהם.

לו. ח"ב נז - הנדר שנודרין, צריכין לשלם מיד, והמאחר נדרו גורם אלו הארבע מדות: עבודה־זרה, גלוי־ערוות, שפיכות־דמים, לשון־הרע. - ועל־ידי שמסתכלין להטיל המשאוי על כל אחד כראוי לו, על־ידייה זוכין ל'התרת־נדרים', ועל־ידייה נצולין מארבע מדות הנ"ל.

לז. ספר המדות, עניני 'נדרים' - ואו בעוון נדרים, בנים מתים (בנים יב). [וב] בעוון נדרים, בנים מתים פשהם קטנים (בנים נו). [ג] מי שנדר ולא שלם נדרו, הקדוש־ברוך־הוא מביא עליו יסורין. ובששותק, נחשב לו כאלו שלם נדר (המתקדשין יט). [ד] על־ידי נדר, נתעבב החמה של השם־יתברך (המתקדשין מא). [ה] להמתיק הדין, תאמר פרשת נדרים (במדבר ל) (המתקדשין טו). [ו] מי שהוא פעסן, ידר נדר וישלם תכף, על־ידייה יבטל ממנו הפעס (פעס כ). [ז] הנדרים והנדרות, מביאין שמחה (עצבות ח"ב ו; שמחה ח"ב ב). [ח] מי שנדר איזהו נדר, אין מקבלין תפלתו עד שישלם את נדרו (תפלה עג).

"ועשית כאשר נדרת לה' אלקיך נדבה אשר דברת בפיה" (דברים כג, כד)

לח. ח"א יג, בסוף; ובכתב־יד רבנו ז"ל השיך לזה (הנדפס בסוף הספר) - "כי פי ה' דבר" (שעיה מ, ה) - ר"ח נדיבה' הוא "פי ה'", כמו שאמרו חז"ל (ראש־השנה ו, נדרים ז, על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה".

לט. ח"א נט, ט - על־ידי 'צדקה', יכולין לדבר דבורים המאירים בתורה, בחינת שאמרו חז"ל (ראש־השנה ו, נדרים ז, על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שהוא בבחינת (תהלים לו, כא): "וצדיק חונן ונותן", בחינת 'קשת הברית', שהוא הצדיק השומר הברית.

מ. ח"א רנה - על־ידי 'צדקה', נעשה בחינת 'אדם', שהוא בחינת 'דבור'. וזהו (ראש־השנה ו, נדרים ז, על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - כי על־ידי 'צדקה' נעשה ה'פה', דהינו ה'דבור', שהוא בחינת 'גדר האדם'.

מא. ח"ב טו - הצדיק־האמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעל־יצדקה'. וזה בחינת (ראש־השנה ו, נדרים ז, על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעל־ידי 'צדקה' נעשה ה'פה של הצדיק כנ"ל.

"כי תבא בכרם רעה, ואכלת ענבים כנפשך שבועך, ואל פליך לא תתן" (דברים כג, כה)

מב. ח"א רנז - כשאוכל יותר מצרפו, זה המאכל מזיק לו וכו', כי המאכלים יש להם חיות מזה שהאדם אוכל אותם ומקבל חיות מהם, וכשאוכל יותר מצרפו, אין לזה המאכל ממי לקבל חיות, מאחר שאין האדם צריך אליו. והוא דומה כאלו הניחו האדם לתוך כלי, שבדאי אינו מקבל חיות משם, ועל־כן המאכל מבקש לו חיות להחיות עצמו, ואזי הוא מוציא החיות של האדם, ועל־ידייה הוא מזיק להאדם, ונצטרפין עמו אפלו שאר המאכלים ומזיקים לו.

וזה (דברים כג, כה): "ואכלת כנפשך שבועך" - לא יותר. וזה: "ואל פליך לא תתן" - הינו: שלא תאכל יותר מצרפך, שזה דומה כנותן לתוך הכלי, מאחר שאין צריך לו.

[בתחלת התורה כתוב שם: "על פי מעשה וכו', שהניחה לו אמו (קרת פייגא) צואה: שמי שאינו יכול לסבלו לא יניחו להיות אצלו, ואם לאו יצטרך לעזר מהרחוקים על הקרובים אצלו וכו'". - ובחינת מוהר"ן כתב"ד, מובא ההמשך: "הינו: כי אנשים רחוקים ממנו שאינם מקרוביו, יעזרו לו שלא יניחו להיות אצלו את האיש שלא יוכל לסבלו אף שהוא מקרוביו". (מובא בשיח־שרפיי־קנש הקדש ח"ג תרסח)].

(הספור הנ"ל השיך להתורה הזה, נמצא בהשקטות תיירמוה"ר מר' אלתר טעפליקער ז"ל, בשם גיסו ר' אברהם ב"ר נחמן ז"ל, ונדפס לאחרונה בספר "כל פתחי אג"ש", עמוד תסז, אות מו - ועין בשיח־שרפיי־קנש הקדש ח"ג תרסט).

"ספר פריית" (דברים כד, א)

מג. ח"ב לב - ודע: שבחינת 'רוח אפינו משיח ה'' (איכה ד, כ), נעשה 'רוח־קנאה', שהולך ומקנא בכל־מקום שמוצא שם נאוף, לגדל קדשתו וטהרתו וכו'. ונעשה על־ידייה לפעמים גט.

ועל־כן נקרא הגט: "ספר פריית" (דברים כד, א), כי נעשה על־ידי ה'ספר', ששם שורה רוחו של משיח, שהוא ה'רוח־קנאה'. כי 'משיח' שורה על 'אנפי אורייתא', דהינו: הספרים הקדושים שמגליו הפנים של תורה, ושם מרחף רוחו של משיח (זהר ויחי רמ).

"ביומו תתן שכרו, ולא תבוא עליו השמש" (דברים כד, טו)

מד. ח"א ה, ב - צריך לעשות המצוה בשמחה גדולה כל־יפה, עד שלא ירצה בשום שכר עולמית־הבא בשבילה, אלא שיזמין לו הקדוש־ברוך־הוא מצוה אחרת בשכר

פ.ה), בחינת (דברים כה, א): "ארבעים יפנו ולא יוסיף", הינו בחינת 'פנס הברית', שהוא בחינת 'תוספות'.

מט. ה"א נז, בסוף - העקר שיהיה לו אמונת חכמים, ולהזהר בכבודם, לירא מהם מאד. ואף אם נראה לו מהם דבר שאינו מפרש בהתורה כף לפי דעתו, ונדמה לו שהם עושים חסיושלום כנגד התורה, הוא צריך להאמין שבודאי הם עושים נכונה עליפי התורה, פי התורה נמסרה להם.

כגון שאנו רואים שמפרש בתורה (דברים כה, א): "ארבעים יפנו", והם אמרו (מכות כב:): "שלשים ותשע מלקות דוקא". פי הם יודעים עלפי הדרשות והמדות, כפי מה שנמסר להם, שצריך דוקא שלשים ותשע מלקות. על-פני צריך להאמין בחכמים, ולהשליך שכלו ודעתו רק לסמך עליהם, פי להם נמסרה התורה לדרשה.

ג. ח"א נט, ג'ד - לעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה יום שכלו שבת. - בן עלידי 'עגולא ורבוועא' שעלידס נתבטל הרע, על-ידידיה נתהנה בחינת "שבתותי" (שמות לא, יג), בחינת "עגולא ורבוועא" (הקדמת הזיכר ה:).

וזהו בחינת 'בטול האסור בששים'. 'ששים' זה בחינת 'עגולא', בחינת 'סמ"ד' שהיא 'עגולא', בחינת 'פסא-כבוד', בחינת (איוב לו, ז): "ואת מלכים לפסא", בחינת (שיר-השירים ו, ח): "ששים המה מלכות". וה'אסור' שהיא 'הקלפה', נתבטל על-ידי 'כסאות למשפט' (תהלים קכב, ה), ואין זכר אלא עגולא, פי זה באתגליא, ורבוועא מכסה בעגולא. ועקר הכח של ה'סמ"ד' אינה אלא מרבוועא, הינו מהמ"ם, בבחינת (דברים כה, א): "ארבעים יפנו" - פי ה'סמ"ד' מקבלת מהמ"ם, שהיא 'כסאות למשפט'.

יבמה יבא עליה וכו', יקום על שם אחיו המת וכו', ואם לא יחפץ האיש וכו' מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל וכו', וחלצה נעלו וכו' וירקה בפניו וכו'. (דברים כה ה'ד-ט) - ענין 'יבום וחליצה'

גא. ח"א נא, ו - וזה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים כה, ט): "וירקה בפניו", 'בפניו' דיקא - פי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה אחריו שימשיכו 'שכל הפנים' בעולם על-ידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה 'להקים שם אחיו המת' (שם פ"ט, רז), ואינו רוצה ליבם אותה - בשביל זה: "וירקה בפניו" - פי אין רוצה להמשיך נשמת המת בעולם שיוכל לתקן אורי-הפנים. ובזה הרק נראה לפעמים 'פני המת' - 'פני המת' דיקא. ובזה הרק הוא נכבד, ועקר הבושה הוא ב'פנים' - וזה על שלא רצה 'להקים שם אחיו המת'.

וזה בחינת (במדבר יב, יד): "ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים", בחינת "שבעה עננים" שעלידס מאיר "פני המנורה" (שם ח, ב), והוא לא רצה 'להקים שם אחיו המת', על-פני: "וירקה בפניו", והינו 'בשבת פנים'.

מצוה זאת. פי הוא נהנה מהמצוה בעצמה. ועל-ידידיה יוכל לידע מה שנגזר על העולם, ואם הוא קדם גזר-דין או לאחר גזר-דין וכו'. ויודע איך להתפלל עבור העולם וכו'.

וזהו (דברים כה, טו): "ביומו תתן שכרו" - שיהא שכרו מהמצוות בעצמו. "ולא תבוא עליו השמש" - שלא יעשה המצוות בשכר עולם-הבא, שהיא אחר ביאת שמשו, אחר מותו.

"ואליו הוא נשא את נפשו" (דברים כה, טז)

מה. ח"א נט, ה - כל הנפשות שרשם בעשירות, בבחינת (דברים כה, טז): "ואליו הוא נשא את נפשו".

מו. ח"א סח - כל הנפשות תאבים ומתאים למזון וכו' - מחמת שהנפש באה ממקום עליון, שהמזון בא ומשתלשל ומתהנה משם. פי תחלת שרש השתלשלות המזון, הוא מקום שהנפש באה משם, בבחינת (דברים כה, טז): "ואליו הוא נושא את נפשו", הנאמר על מזון של 'שכיר-יום', וכמו שכתוב (איכה ה, ט): "בנפשנו נביא לחמנו", ועל-פני הנפש מתאנה ותאב לו.

מז. ח"ב מז - מסירת-נפש יש לכל אחד ואחד מישראל בכל יום ובכל שעה, כגון שנותן מזונו לצדקה, והמזון הוא הנפש, פי "אליו הוא נשא את נפשו" (דברים כה, טז), דהינו: שמוסר נפשו ביגיעות וסכנות קדם שמרויח המזון, ואחר-כך נוטל המזון ונותנו בשביל השם יתברך, נמצא מוסר נפשו. וכן בתפלה מוסר נפשו וכו'.

"ארבעים יפנו לא יוסיף" (דברים כה, ג)

ב'תקוני-זוהר (ב): 'ארבעים מלקיות' חסר חד כחשבו ש"ל. מאן דנטיר לה מנייה, נחית ט"ל עליה, דאיהו יוד ה"א ואיז, ט"ל להחיות המתים, ועליה אוקמוהו רבנן דמתניתין (פסחות קיא): "כל העוסק בטל תורה, טל תורה מחייהו". וב'תקוני-זוהר (פ.ה): 'ארבעים מלאכות חסר חד, אינון לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה אדם, ועשרה לחנה, ועשרה לנחש, ותשעה לארעא. ובגין דא אמרו מארי מתניתין: "אין לוקין בשבת", דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות.

מח. ח"א יא, ד - כשאנו שומר הברית, הוא מקלקל ה'ט"ל אורות' וממשיך על עצמו על הפרנסה, הינו ט"ל מלאכות, כמובא בזוהר (פנחס רמד): "מאן דזרק פרוזין דנהמא, עניות רדה אבתרה, כלישכון מאן דזרק פרוזין דמחא".

ועל-שם זה נקרא 'ברית': "בועז", "בו עז, בו תקפא" (זוהר פ"י תצא רפ: תקוני-זוהר עה:). וזה: "בו עז", בו כלול שני הבחינות - הינו: א) "ל"ט אורות' למי ששומר הברית. ב) "ל"ט מלאכות' למי שפוגם בו. - פי 'עז' עם הכולל, שתי פעמים ט"ל.

וזה: "משכון משכון שני פעמים" (שמות לח, כא - שמונת-רבה נא, ג תנחומא פקודי ב) - שני פעמים ל"ט. פי "ל"ט מלאכות גמרינן ממשכון" (שבת מט:).

ומי ששומר בריתו - אף-על-פי שעושה הל"ט מלאכות, הם בבחינת 'מלאכת המשכון', הינו "משכון בבניה" (שמות רבה לא, י), בחינת ל"ט אורות.

אף מי שפוגם בברית - המלאכות שלו הם בבחינת "משכון בהרפנה" (שם), בבחינת ל"ט מלקות (תקוני-זוהר יב.

וְזֶה שְׁאָמְרוּ (יבמות נב): "הַיְבֻמָּה נִקְנִית בְּמֵאֲמָר", זֶהוּ הַפֶּה הַבִּשְׁת', בַּחֲנִינָה (תהלים כט, ט): "כֹּל אֲמָר כְּבוֹד", הַפֶּה שֶׁל "תַּכְּלֵם שִׁבְעַת יָמִים".

וּמְרִים' שֶׁפָּגְמָה בְּכְבוֹד מִשָּׁה, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה שֶׁפַּע אֶלְקָי, וּפְגָמָה בַּבַּחֲנִינָה "שִׁבְעַת הַנְּרוֹת" וְכו' (במדבר שם), בְּשִׁבִיל זֶה נִצְטָרְעָה, "דָּא סָגִירו דְּנִהוּרָא עֲלָאָה" (זהר תרוע מטז), הֵינּוּ 'אוֹר הַפְּנִים', וְכַתִּיב בָּהּ (במדבר יב, טז): "תִּסְגַּר מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים".

וְזֶה שֶׁבִקֵּשׁ אַהֲרֹן (שם שם, יב): "אֵל נָא תְהִי כַּפֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֵם אִמּוֹ וַיֵּאכַל חֲצִי בִשְׂרוֹ - כִּי עַל-יַדֵּי סָגִירוֹ דְּנִהוּרָא עֲלָאָה' הִיא בַּבַּחֲנִינָה מֵת', כִּי "מִצְרַע חֲשׁוֹב כַּפֶּת" (נדרים סד). "אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֵם אִמּוֹ" - זֶה בַּחֲנִינָה 'יְבוּס', שֶׁעַל-יַדֵּי הַיְבוּס, "אֶתְתָּה אִמָּה, שֶׁאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לּוֹ אִם" (זהר לך לך צב משפטים ק). "וַיֵּאכַל חֲצִי בִשְׂרוֹ" - הֵינּוּ שְׂאִין לּוֹ בַּתְּזוּג, כִּי הַבַּעַל וְאֲשֶׁתוֹ הֵם תְּרֵי פִלְגָא גּוֹפָא, וְעַכְשָׁו שֶׁאֲשֶׁתוֹ הִיא אִמּוֹ, נִמְצָא שֶׁנֵּאֱכַל 'חֲצִי בִשְׂרוֹ' וְאִין לּוֹ בַּתְּזוּג.

[פרוש מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל בְּתוֹךְ לְקוּטִימֹהֲרָן]: כִּי מִי שֶׁמֵת בְּלֹא בָנִים, אֲשֶׁתוֹ צְרִיכָה לְהַתְיַבֵּם, וְנִתְגַּלְגַּל הַמֵּת בְּהַבֵּן הַנוֹלָד מֵאֲשֶׁתוֹ שֶׁנִּתְיַבְמָה לְאִחָיו, וְהוּא צֶעַר וְעֵנָשׁ גָּדוֹל לְהַמֵּת שֶׁאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לּוֹ אִם, כִּי עַכְשָׁו מְכַרְח לְהִיּוֹת נוֹלָד מֵאֲשֶׁתוֹ, וְאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לּוֹ אִם; כִּי זֶה 'בֵּן הַיְבֻמָּה' שֶׁבָּאֵמֶת הוּא בַּעֲלָהּ שֶׁל הַיְבֻמָּה, וְאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לּוֹ אִם, אִין לּוֹ בַּתְּזוּג, מֵאַחַר שֶׁבַתְּזוּגוֹ נַעֲשִׂית לּוֹ אִם.

וְזֶהוּ שֶׁפָּרַשׁ רַבֵּנוּ ז"ל: שֶׁבִקֵּשׁ אַהֲרֹן עַל מְרִים שֶׁפָּגְמָה בְּשִׁבִיל הַפְּנִים, שֶׁזֶהוּ הַפְּגָם שֶׁל הַמֵּת בְּלֹא בָנִים כְּנִל, שֶׁלֹּא תִהְיֶה נַעֲשִׂית חֲסִי-וְשִׁלּוּם בְּעֵנָשׁ הַיְבוּס. וְזֶהוּ: "אֵל נָא תְהִי כַּפֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֵם אִמּוֹ" - שֶׁלֹּא תִהְיֶה כַּפֶּת בְּלֹא בָנִים, אֲשֶׁר מְכַרְח לְצִאת שְׁנֵית בְּגִלְגוּל מִרְחֵם אִמּוֹ, הֵינּוּ שֶׁאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לּוֹ אִם, אֲשֶׁר מִמֶּת זֶה "וַיֵּאכַל חֲצִי בִשְׂרוֹ" - הֵינּוּ חֲצִי גּוֹפֵא נֵאֱכַל, שְׂאִין לּוֹ 'בַּתְּזוּג', שֶׁהִיא 'חֲצִי בִשְׂרוֹ' פִּלְגַּ גּוֹפֵא].

נב. חיי מוהר"ן טז - מֵה שֶׁכָּתַב שֵׁם (בְּלִקוּטֵי-מֹהֲרָן ח"א כא) בְּעֵינֵי מְרִים שֶׁפָּגְמָה בְּכְבוֹד מִשָּׁה, וְאַהֲרֹן בִּקֵּשׁ (במדבר יב, יב): "אֵל נָא וְכו' בְּצִאתוֹ מִרְחֵם אִמּוֹ", שֶׁזֶה בַּחֲנִינָה 'עֵנָשׁ הַיְבוּס', עֵינַי-שָׁם, יֵשׁ בָּהּ נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת, כִּי רִמּוֹ בָּהּ עַל בְּתוֹ 'מְרִים' ז"ל, שֶׁהִיָּתָה פִּלְתוֹ שֶׁל הָרֶב ר' לִיבוּשׁ מְוֹאֲלֵטְשִׁיִּסְק וְצ"ל, שֶׁנִּסְעַע לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל עִם כָּל בָּנָיו, וְעַל-יְדֵיָּהּ נִסְעָה גַם בְּתוֹ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, וְכַמָּה שָׁנִים אַחַר פְּטִירַת רַבֵּנוּ ז"ל נִתְיַבְמָה שָׁם.

"כִּי יִנְצוּ אֲנָשִׁים" (דְּבָרִים כה, יא)

נג. ח"א ו, ו - "דְּשִׁמִּיטֵן גְּדַפְיָהוּ" [נִצּוֹתִיהֶם הֵיוּ שְׁמוּטוֹת] (בְּבַאי פְתוּרָא עג): פֶּרֶשׁ רַש"י: 'נִצּוֹת'. - זֶה בַּחֲנִינָה 'מַחֲלֻקַּת וּבִזְיוּנוֹת', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים כה, יא): "כִּי יִנְצוּ אֲנָשִׁים". הֵינּוּ: שְׂאִין מִשְׁגִּיחִין עַל מַחֲלֻקַּת וּבִזְיוּנוֹת שֶׁמְבַזִּין אוֹתָן, "וְשׁוֹמְעִים חֲרָפְתָן וְאִינָם מְשִׁיבִים" (שְׁבַת פח). וְזֶה לְשׁוֹן 'דְּשִׁמִּיטֵן', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים טו, ב - בְּשִׁמְטַת כֶּסֶפִּים: "וְזֶה דְבַר הַשְּׁמֵטָה) שְׁמוּט כָּל בַּעַל מִשָּׁה יָדוּ" - הֵינּוּ: שֶׁלֹּא יִתְבַּע עֲלֵבוֹנוֹ.

"לֹא יִהְיֶה לָךְ בְּכִיסֶּךָ אֶבֶן וְאֶבֶן גְּדוֹלָה וְקִטְנָה. לֹא יִהְיֶה לָךְ בְּבֵיתְךָ אִיפָּה וְאִיפָּה גְּדוֹלָה וְקִטְנָה. אֶבֶן שְׁלֵמָה וְצֹדֵק יִהְיֶה לָךְ, אִיפָּה שְׁלֵמָה וְצֹדֵק יִהְיֶה לָךְ" (דְּבָרִים כה יג יד טו טז)

נד. ח"א לה, ח - כְּשֶׁאֲדָם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵי-וּמֵתָן בְּאִמוּנָה, אִזִּי נוֹפְלִים כָּל הַקְּלָפוֹת וְהַעֲכוּ"ם וְהָאֲרָצוֹת שֶׁסְּבִיבוֹת הָאִמוּנָה, וְעוֹלָיִם מִמֶּנָּה כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁבַתּוֹכֵם בְּסוּד אַחַד-עָשָׂר סְמָמֵי הַקְּטָרֶת, בַּבַּחֲנִינָה (סַנְהֶדְרִין כ): "כְּרִיתוֹת זָרְעוּ שֶׁל עַמְלֵק".

וְזֶה בַּחֲנִינָה (רוֹת דְּבָה א, ב): "לְמָה נִסְמַכְה פְּרִישַׁת כְּרִיתוֹת זָרְעוּ שֶׁל עַמְלֵק, לְפָרֶשֶׁת 'מִשְׁקַלְת' (דְּבָרִים כה יג יד טו טז) - לֹאִמֵּר: שֶׁבַּעֲוֹן מִשְׁקַלְת הִיָּה מִלְחַמַת עַמְלֵק".

"אֲשֶׁר קָרָה בְּדַרְךְ" (דְּבָרִים כה, יח)

נה. ח"א יט, ה - מִי שְׂאִין לּוֹ שְׁלֵמוֹת 'לְשׁוֹן-הַקְּדָשׁ', אִזִּי הַרְוֵחַ-סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ בְּמִקְרַה-לִּילָה' בַּשָּׁנָה, בַּבַּחֲנִינָה (דְּבָרִים כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדַרְךְ" - לְשׁוֹן 'קְרִירוֹת'. "בְּדַרְךְ", הוּא בַּחֲנִינָה (מִשְׁלִי ל, כ): "כֵּן דָּרָךְ אִשָּׁה מִנְּאֻפֶת" - שֶׁהַרְוֵחַ-סְעָרָה' הוֹלֵךְ דָּרָךְ הַתְּרָגוּם', שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה 'נְגַה', וַיּוֹנֵק מִן הַחֲשֵׁמ"ל.

נו. ח"א נח, ג - מִשָּׁה רַבֵּנוּ, בְּכַח שֶׁהִיָּה כְּלוּל מִשְׁלֵשָׁה אָבוֹת, הִיָּה לוֹחֵם כְּנַגַּד 'עַמְלֵק', בַּבַּחֲנִינָה (וַיִּקְרָא כו, כח): "הָרֶב נִקְמַת נָקָם בְּרִית". כִּי ה'אָבוֹת' הֵן 'בְּרִית', בַּחֲנִינָה (וַיִּקְרָא כו, מב): "וַיִּזְכַּרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב" וְכו'. וְעַמְלֵק' טְמֵא בְּרִיתָם, בַּבַּחֲנִינָה (דְּבָרִים כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדַרְךְ".

נז. ח"ב ה, יא - עַל-יַדֵּי 'קְלָקוּל הַמִּשְׁפָּט', בַּחֲנִינָה 'מִשְׁפָּט מְעַקֵּל', בָּא חֲסִי-וְשִׁלּוּם טְמֵאָה הַיְדוּעִי, וְזֶה 'מְעַק' ל', אוֹתִיוֹת 'עַמְלֵק' - שֶׁעַל-יָדוֹ בָּא הַטְּמֵאָה הַנ"ל, בַּבַּחֲנִינָה (דְּבָרִים כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדַרְךְ".

נח. ח"ב ה, ג - 'עַמְלֵק' טְמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בְּפָגַם 'תְּאוֹתֵי נְאוּף', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדַרְךְ", בַּחֲנִינָה 'מִקְרַה-לִּילָה' חֲסִי-וְשִׁלּוּם, שֶׁבָּא עַל-יַדֵּי בַּחֲנִינָה 'עַמְלֵק'. כִּי 'עַמְלֵק' יוֹנֵק מִבַּחֲנִינָה הַיְדוּעִת', בַּבַּחֲנִינָה (במדבר כה, ט): "וְרֵאשִׁית גֹּזִים עַמְלֵק", שֶׁזֶה בַּחֲנִינָה (בְּרַאשֵׁית ג, א): "וַיַּהֲנִיחַ ה' הָיָה עָרוֹם", שֶׁעַל-יְדֵיָּהּ בָּא חֲסִי-וְשִׁלּוּם טְמֵאָה הַתְּאֻוָּה הַזֹּאת. וְהַתְּקוּן לָזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל הַבַּעַל-בַּח' שֶׁמִּתְפַּלֵּל בַּבַּחֲנִינָה דִּין - שֶׁעַל-יְדֵיָּהּ מוֹצִיאִין מִמֶּנּוּ מִימֵי הַדַּעַת שֶׁבִּלְע מִן הַקְּדָשָׁה.

"וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּהַשְׁלִים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עֵינֶךָ וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" (דְּבָרִים כה, יח)
"מַכַּת זָנֵב, חוֹתֵךְ מִילוֹת וְזוֹרֵק כְּלָפִי מַעֲלָה" (רש"י; במדבר דְּבָרִים יג, ג; תַּחֲנוּמָא תְּצֵא ט)

נט. ח"א נו, ה - 'עַמְלֵק' שֶׁהוּא 'מַלְכוּת הַרְשָׁעָה', רוֹדֵף 'מַחֲנֶה דָן', שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה 'מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה'. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים כה, יח): "וַיִּזְנֶב בָּךְ וְכו' וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - דְּהֵינּוּ: בַּעַת שְׂאִין לָהֶם כַּח 'מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה', שֶׁהִיא בַּחֲנִינָה 'יָרָא אֱלֹקִים'.

מלכות דסטרא-אחרא, כמו שכתוב (פמדר כד, ט): 'ראשית גוים עמלק, והעלה אותה אל אורי-הפנים, בשלש-רגלים. וזה: 'וישספ' - ראשי-תבות: "ש'בועות ס'בות פ'סח".

ס. ח"א קלה - על-כן נאמר בעמלק (דברים כה, יח): "ויוצג בך כל הנחשלים וכו' ולא ירא אלקים" - פי עקר כחו היה: מחמת שלא העלו את המלכות דקדושה, מחמת שלא היה להם 'יראת אלקים', שהוא בחינת מלכות.

סא. ח"ב יט - עקר התכלית והשלמות הוא רק לעבד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל וכו'. והוא אסור גדול מאד להיות מחקר חסו-שלום וללמד ספרי החכמות, פי יש 'אבן נגה' בכל חכמה וחכמה שהיא בחינת עמלק, שעל-ידי-זה יכולין לפל חסו-שלום.

פי עמלק היה פילוסוף ומחקר וכפר בעקר, כמו שכתוב (דברים כה, יח): "ולא ירא אלקים" - דהינו: שהוא רק נוהג על-פי חכמות, ואין לו יראה כלל.

רק הצדיק הגדול מאד, יכול להכניס עצמו בזה ללמד השבע חכמות, והוא מחזיק עצמו ונשאר קיים על עמדו על-ידי אמונה. כי (משלי כד, טז): "שבע יפול צדיק וקום", סופי-תבות עמל"ק'.

והמחקרים והכופרים, מפרשים כל התורה בלה, על-פי חכמות ואפיקורסות ושכליות שלהם. ואפלו מצוות מעשיות המפרשים בתורה, מפרשים הכל שמרמזים רק על שכליות והחכמות שלהם, וכופרים בפשוטו לגמרי.

וזהו שאמר ר"ל (פמדר-רבה יג, ג; תנחומא תצא ט): "שהיה עמלק הותף מילות וזרק כלפי מעלה". פי 'מילה' היא מצוה ראשונה שנוצרה בה אברהם אבינו, שהיה ראש למאמינים. ו'עמלק' שהוא בחינת הפילוסופים והכופרים, הוא כופר בכל המצוות ומפרש הכל על שכליות לבד.

וזהו: "הותף מילות וזרק כלפי מעלה" - שכוּפּר ב'מצות מילה, וזרקו כלפי מעלה אל השכל. - ועקר הכנעתו על-ידי אמונה.

"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשפח"
(דברים כה, יט)

סב. ח"א ו, ז - 'להכרית זרעו של עמלק' (סנהדרין כ:). זה בחינת (תהלים מז, ד): "ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת רגלינו", בחינת 'חיריק', נקדה התחתונה של אלה, בחינת: "ותחת רגליו" (שמות כד, י), בחינת: "והארץ הדם רגלי" (ישעיה סו, א).

"להכרית זרעו של עמלק" - היא בחינת 'הושע', נקדה התחתונה. פי עקר 'מחית עמלק' תלוי ב'הושע', כמו שכתוב (שמות יז, ט): "צא הלחם בעמלק".

סג. ח"א ל, ו; ח"א קלה - צריך להתף ולהוציא מלכות דקדושה, מבין הארבע גליות של הארבע מלכות דסטרא-אחרא, ולהעלותה אל אורי-הפנים המאיר בשלש-רגלים.

וזה (שמואל א טו, לג): "וישספ שמואל את אגג, ופרש רש"י: וישספ - חתכו לארבע. הינו: שחתף והבדיל את הדל"ת, בחינת מלכות דקדושה, מאגג, שהוא כלליות ארבע

הוצאות הגליון נתנדב

לע"נ ר' נחמן ב"ר מנחם מענדל ז"ל
נלב"ע ב' אלול תשנ"ח לפ"ק - תנצב"ה

ולע"נ הרה"ח ר' אברהם מרדכי
פלברבוים זצ"ל ב"ר משה חיים ז"ל
נלב"ע י' אלול תשע"ט לפ"ק - תנצב"ה

ולרגל שמחת ההכנה לנסיעה הגדולה לקודש הקדשים ציון המצוינת של רביה"ק אור האורות באומן על ראש השנה תשפ"א

ובזכותו הגדול והנורא שגילה לנו הסוד:
"עם איז בוודאי יא דא!"

נזכה כולנו "בוודאי" בעזה ש"ת
לעבור על כל הגבולות והמניעות והעיכובים

ונא להרבות בתפלות ותחנונים
ש"איש בל יעדר" חלילה

מהקיבוץ הקדוש והנורא
אשר תלויים בזה כל העולם כולו וכל העולמות

וכן להתגבר ברצונות וכיסופין
אשר כל המניעות הוא אך ורק כדי להגביר לנו החשק

ורביה"ק יתאמץ וישתדל ויניח את עצמו
לאורך ולרוחב שנגיע אליו על ראש השנה